

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **D. V. N.,** zastoupený Mgr. Ing. Janem Boučkem, advokátem se sídlem Opatovická 1659/4, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2014, č. j. MV-77012-3/SO-2013, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 3. 2016, č. j. 30A 4/2015 - 92,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 3. 2016, č. j. 30A 4/2015 - 92, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Rozsudek krajského soudu a jemu předcházející rozhodnutí

[1] Rozsudkem Krajského soudu v Plzni ze dne 23. 3. 2016, č. j. 30A 4/2015 - 92, bylo zrušeno rozhodnutí žalované ze dne 29. 10. 2014, č. j. MV-77012-3/SO-2013, kterým bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 5. 2013, č. j. OAM-424-14/ZR-2013, tak, že se výrokem I. platnost žalobcova povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ruší a výrokem II. se podle § 77 odst. 3 stanovuje lhůta k vycestování z území České republiky do třiceti dnů ode dne nabytí právní moci rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 28. 5. 2013, č. j. OAM-424-14/ZR-2013. Konkrétně

žalovaná změnila výrokovou část rozhodnutí správního orgánu I. stupně tím, že ji doplnila o výrok II., kterým stanovila lhůtu k vycestování z území České republiky.

[2] Krajský soud v odůvodnění rozsudku nejprve uvedl, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Následně krajský soud obsáhle citoval závěry správních orgánů k otázce přiměřenosti zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, přičemž vyhodnotil, že nemůže být pochyb o tom, že se správní orgány otázkou přiměřenosti dostatečně zabývaly. Podle krajského soudu však neobstála kvalita odůvodnění napadeného rozhodnutí.

[3] V daném případě nebylo pochyb o tom, že se žalobce dopustil závažného porušení zákonů České republiky, nadto se prokazatelně dopustil protiprávního jednání i na území dalších států Evropské unie. Podle krajského soudu však ani tyto skutečnosti nezbavily správní orgány povinnosti opatřit si ve vztahu k hodnocení přiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí příslušné informace a tyto řádně zvážit. Krajský soud tak shledal nezbytným, aby správní orgány zkoumaly a poměřovaly rovněž vliv napadeného rozhodnutí na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo pobývat v České republice na základě samostatného pobytového oprávnění. K tomu krajský soud poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39. Samotné správní orgány přitom ve svých rozhodnutích konstatovaly vysokou pravděpodobnost zásahu do žalobcova soukromého nebo rodinného života.

[4] V této souvislosti krajský soud dále uvedl, že v řízení před správními orgány byly opakovaně navrhovány výslechy členů žalobcovy rodiny, avšak tyto důkazy nebyly provedeny, aniž by bylo řádně zdůvodněno, proč se tak nestalo. Právě výpovědi členů rodiny, zde především manželky žalobce, by podle názoru krajského soudu mohly podstatným způsobem osvětlit intenzitu možného dopadu rozhodnutí i na ostatní rodinné příslušníky. V uvedeném postupu správních orgánů, resp. v neprovedení navrhovaných výslechů, tak krajský soud shledal zásadní pochybení, jež vedlo k závěru o důvodnosti podané žaloby.

II. Kasační stížnost žalované a vyjádření žalobce

[5] Žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě napadla rozsudek krajského soudu z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[6] Stěžovatelka předně uvedla, že v dané věci bylo nutno vzájemně poměřit veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem žalobce na jeho soukromý a rodinný život. Stěžovatelka proto vážila relevantní vazby žalobce na území s veřejným zájmem, zde spočívajícím zejména v ochraně společnosti před mimořádně závažnou drogovou kriminalitou.

[7] Co se týče neprovedení důkazů výslechem žalobce a svědeckou výpovědí jeho manželky, stěžovatelka zastává názor, že provedení těchto úkonů by bylo zcela nadbytečné. Stěžovatelka, jakož i správní orgán I. stupně nikterak nezpochybňovaly, že mezi žalobcem a jeho rodinnými příslušníky je skutečné pouto, do něhož může být napadeným rozhodnutím určitým způsobem zasaženo. Podstatné však je, že stěžovatelka tento zásah vyhodnotila jako přiměřený, a to s ohledem na důvody a okolnosti, jež ke zrušení žalobcova povolení k trvalému pobytu vedly. Stěžovatelka proto nerozumí tomu, co by mělo být podle krajského soudu svědeckou výpovědí manželky žalobce zjištěno.

[8] Stěžovatelka dále doplnila, že důkazní návrh týkající se výslechu žalobce není ve správním spisu obsažen, přičemž zdůraznila, že žalobci byl dán zcela dostatečný prostor pro vyjádření jeho postoje a sdělení rozhodných skutečností. Nutno uvést, že žalobce své stanovisko týkající se zrušení povolení k trvalému pobytu ve správním řízení písemně vyjádřil.

[9] Stěžovatelka dále uvedla, že napadené rozhodnutí považuje za přiměřené důvodům, které k jeho vydání vedly, když poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014 – 41. Zdůraznila přitom, že žalobci nebylo uloženo opatření ve formě správního vyhoštění, které by mu další pobyt na území České republiky zakázalo, avšak bylo mu odebráno nejvyšší a nejvýhodnější pobytové oprávnění, jakého může cizinec na území dosáhnout. Stěžovatelka pak v této souvislosti zrekapitulovala, že se žalobce dopustil úmyslné trestné činnosti mimořádné závažnosti, ve značném rozsahu a jako člen organizované skupiny, když páchal (drogovou) trestnou činnost za účelem dosažení zisku a po dobu několika měsíců. Role žalobce v rámci předmětné organizované skupiny zároveň byla zásadní, nikoliv jen nepatrná, neboť žalobce svým jednáním významně přispíval k plánovaným cílům skupiny. Žalobcem opakovaně akcentovaný zásah do rodinného života (resp. zásah do života jeho manželky a nezletilých dětí) si tak podle názoru stěžovatelky přivodil především on sám svým vlastním protiprávním jednáním. Právě žalobce si totiž musel být vědom, že pokud páchá závažnou úmyslnou trestnou činnost, může toto jednání vyústit jednak v uvěznění, bude-li odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, a jednak ve ztrátu pobytového oprávnění na území České republiky.

[10] Závěrem stěžovatelka uvedla, že veškeré podmínky pro zrušení povolení žalobce k trvalému pobytu, které jsou uvedeny v § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců, byly v daném případě splněny. Ze všech uvedených důvodů navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[11] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že správní orgány v daném případě zcela nadřadily formální postup nad materii věci. Z obsahu správního spisu podle žalobce vyplývá, že veškeré správní rozhodování bylo založeno nikoliv na zjišťování materiální pravdy v podobě toho, jaký zásah do základního práva v daném specifickém případě může nastat zrušením jeho trvalého pobytu, ale na volné úvaze správních orgánu, která nemá základ v provedeném dokazování. Pokud tedy bylo vynecháno „hledání“ materiální pravdy v procesu rozhodování správních orgánů, a to v podobě neprovedení důležitých důkazů, pak se jednalo o vadu, která měla za následek zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobce dále

konstatoval, že odnětí svobody pro něho bylo dostatečně výchovným trestem. Co se týče samotné jím páchané trestné činnosti, žalobce uvedl, že se jednalo o ojedinělý exces, který vedl k jeho prvnímu trestnímu stíhání, a tedy na něho nelze pohlížet jako na osobu, která by se soustavně dopouštěla porušování právních povinností. Odloučení od rodiny, které z důvodu svého trestního stíhání nemohl ovlivnit, mu rovněž nemůže být kladeno k tíži, nadto za situace, kdy byl s rodinou i přes omezení své osobní svobody v čilém kontaktu. Ke zpřetrhání rodinných pout totiž nedošlo a tato se znovu obnovila po podmínečném propuštění žalobce z výkonu trestu. S ohledem na výše uvedené žalobce navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnila stěžovatelka v podané kasační stížnosti, a s přihlédnutím k vadám, které je povinen zkoumat z úřední povinnosti.

[13] Klíčovou otázkou daného případu je posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky do soukromého a rodinného života žalobce (popř. jeho rodinných příslušníků).

[14] Podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 17. 12. 2015), *ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince*.

[15] Mezi účastníky řízení není sporu o tom, že žalobce nelze považovat za trestně zachovalého, neboť z obsahu správního spisu [konkrétně z opisu z evidence Rejstříku trestů, rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2012 (v právní moci dne 23. 11. 2012), sp. zn. 46T 9/2011, a rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 11. 2012, sp. zn. 11To 118/2012] je zřejmé, že žalobce byl pravomocně odsouzen za spáchání zvlášť závažného zločinu nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2 písm. a) a c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, k trestu odnětí svobody v trvání 6 roků. Pro výkon trestu odnětí svobody byl žalobce zařazen do věznice s ostrahou. Spornou je tedy pouze skutečnost, zda jsou důsledky zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce na území České republiky z tohoto důvodu přiměřené, a to s ohledem na dopad do jeho soukromého a rodinného života, jak požaduje shora citované ustanovení zákona o pobytu cizinců.

[16] V dané věci je tedy potřeba identifikovat intenzitu zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v důsledku napadeného rozhodnutí a intenzitu porušení zákona, které vedlo k jeho vydání. K tomu lze odkázat na rozsudek ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012 – 39, ve kterém Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„[z]e samotné podstaty principu přiměřenosti plyne, že se poměřuje „něco k něčemu“, zde tedy veřejný zájem spočívající v ochraně veřejného pořádku s právem na soukromý a rodinný život cizince.“*

[17] Co se týče existence rodinného života žalobce, pak tato nebyla správními orgány nijak zpochybněna. Naopak sama stěžovatelka v napadeném rozhodnutí výslovně uvedla, že intenzita zásahu do soukromého a rodinného života žalobce v daném případě není zanedbatelná. Při posouzení věci správní orgány vycházely z toho, že žalobce má na území České republiky manželku a dvě nezletilé děti (narozené dne 12. 12. 2007 a dne 28. 1. 2010). Všichni jsou státní příslušníci Vietnamské socialistické republiky, držitelé povolení k trvalému pobytu na území České republiky, přičemž jsou k pobytu hlášeni na totožné adrese jako žalobce. Stěžovatelka tak shledala vzájemné vazby žalobce s rodinou jako reálné, avšak oslabené z důvodu stěžovatelova odsouzení k trestu odnětí svobody, když ten byl uvězněn po většinu života svých dětí. Stěžovatelka taktéž přihlédla k tomu, že byl žalobce držitelem povolení k trvalému pobytu na území České republiky od roku 2005.

[18] Nejvyšší správní soud je proto přesvědčen, že o okolnostech rodinného života žalobce správní orgány uvážily nezaujatě, když vzaly v úvahu všechny relevantní okolnosti daného případu a přihlížely ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. V této souvislosti se proto jeví zcela nadbytečným požadavek krajského soudu, plynoucí z odůvodnění jeho rozsudku, na doplnění dokazování, a to provedením svědeckých výpovědí členů rodiny žalobce (konkrétně manželky). Správní orgány totiž pouto mezi žalobcem a jeho rodinou považovaly za skutečné a toto nezpochybňovaly. Vyhodnotily přitom, že do rodinného života žalobce a jeho nejbližších bude negativně zasaženo, avšak tento zásah shledaly přiměřeným.

[19] Za případný zásah do žalobcova práva na soukromý a rodinný život podle názoru Nejvyššího správního soudu lze považovat skutečnost, že ten již nebude moci pokračovat na území České republiky v soužití s manželkou a dvěma dětmi. S ohledem na délku pobytu žalobce a jeho rodiny na území České republiky je též možné očekávat i narušení dalších sociálních vazeb. Jak v úvahu přicházející varianta praktického odloučení stěžovatele od jeho rodiny, tak možná varianta přesídlení stěžovatelovy rodiny do Vietnamské socialistické republiky proto představují intenzivní zásah do rodinného života žalobce.

[20] Na druhou stranu tímto nejsou stěžovatel a jeho rodinní příslušníci zcela zbaveni možnosti realizovat společný rodinný život. Nutno doplnit, že ani čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (sdělení č. 209/1992 Sb., dále jen „Úmluva“) neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Při stanovení rozsahu povinností státu je v tomto směru vždy nutno zvážit okolnosti konkrétního případu (viz rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94). V této souvislosti bere Evropský soud pro lidská práva v úvahu mimo jiné i případné extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy, tedy otázku, do jaké míry je cizinci znemožněn jeho rodinný, případně soukromý život v jeho zemi původu a do jaké míry je přijímající stát právě z tohoto důvodu povinen umožnit mu přenést si svůj rodinný, respektive soukromý život na jeho území. Z judikatury Evropského soudu pro lidská práva přitom vyplývá, že podmínky pro aktivaci extrateritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy jsou velmi přísné (srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci *Bensaid proti Spojenému*

království, stížnost č. 44599/98). Z tvrzení žalobce pak v nyní řešené věci nelze nemožnost realizace jeho rodinného života v zemi původu (a to všech členů jeho rodiny) jakkoliv dovodit. Naopak, přestěhování stěžovatele a s ním případně jeho manželky a dětí do Vietnamu a jejich společnému životu tam nic nebrání.

[21] Zbývá tedy posoudit, zda jsou výše uvedené možné následky napadeného rozhodnutí, nepochybně pro stěžovatele osobně i pro jeho manželku a děti velmi závažné a měnící zcela zásadně dosavadní způsob jejich života, adekvátní důvodu, který vedl správní orgány právě k rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce.

[22] Tímto důvodem byla skutečnost, že žalobce spáchal zvlášť závažný zločin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, odst. 2, písm. a) a c) zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, za což byl pravomocně odsouzen k trestu odnětí svobody v trvání 6 roků, se zařazením do věznice s ostrahou (viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 3. 2012 (v právní moci dne 23. 11. 2012), sp. zn. 46T 9/2011, a rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 23. 11. 2012, sp. zn. 11To 118/2012). Stěžovatel se tedy spolu s dalšími osobami dopustil jednání, jímž naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu (ve druhém odstavci) trestného činu, jehož objektem je zájem na ochraně společnosti a lidí proti možnému ohrožení, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami, přípravky obsahujícími omamnou nebo psychotropní látku a prekursory. Již obecnou a typovou společenskou nebezpečnost (škodlivost) takovéhoto kvalifikovaného trestného činu je nutno hodnotit jako vysokou, a to zejména ve vztahu k významu společenského zájmu chráněného uvedeným ustanovením. Nadto je třeba uvést, že úloha žalobce v rámci předmětné organizované skupiny (podle výroční zprávy Národní protidrogové centrály z roku 2010 největší odhalená zločinecká skupina obchodující na území České republiky s marihuanou) byla zcela zásadní, neboť ten uzavřel nájemní smlouvu na prostor, kde docházelo k nakládání s drogou, řídil a organizoval celý proces pěstování a zpracování drogy, jakož i činnost tzv. *zahradníků*, a rovněž se podílel na zásobování předmětného komplexu. To vše páchal úmyslně, po dobu několika měsíců, za účelem dosažení zisku. Výše trestu uloženého žalobci (6 roků odnětí svobody) a jeho zařazení do věznice s ostrahou tak svědčí i o konkrétní společenské nebezpečnosti (škodlivosti) jednání žalobce s přihlédnutím ke všem okolnostem daného případu, které trestní soudy při svém rozhodování zohlednily. Na věci nic nemění ani okolnost, že předmětem popsaného zištného a „průmyslovým“ způsobem provozovaného jednání byla droga typově spíše méně nebezpečná - podstatné je zde to, za jakým účelem, v jakém rozsahu a jakým způsobem stěžovatel svoji činnost prováděl.

[23] Navíc je k osobě žalobce možné poukázat i na skutečnost, že s ním bylo podle zpráv Europolu vedeno na území Spolkové republiky Německo v roce 1998 řízení pro porušení cizineckého zákona (falešná identita) a zákona o zbraních a dále na území Francouzské republiky v roce 2001 řízení pro porušení cizineckého zákona (tři falešné identity).

[24] Nejvyšší správní soud má tedy za to, že se žalobce dopustil natolik závažného protiprávního jednání, že nelze ani výše popsaný zásah do jeho soukromého a rodinného života, resp. i rodinného života jeho manželky a dětí, považovat za nepřiměřený. I když

správní orgány rozhodovaly s jistým časovým odstupem od spáchání trestného činu, nesnížila se společenská škodlivost jednání žalobce natolik, že by bylo možné považovat rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky ve smyslu § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců za neadekvátní. Na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že byl stěžovatel z výkonu trestu podmíněně propuštěn a podmínky podmíněného propuštění plní. Podmíněné propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nepředstavuje zahlazení odsouzení. Na stěžovatele se nehledí, jako by nebyl odsouzen. Pro něj negativní důsledky jeho jednání tak nadále přetrvávají (byť v menší míře), přičemž se nevyčerpávají použitím trestněprávních nástrojů. Stěžovatel si měl a mohl být při páchání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i rovině zákona o pobytu cizinců (srov. např. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že zavrženíhodné jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům touho státu, jehož se dopustí, může mít s velkou pravděpodobností za následek, že daný stát ukončí právo stěžovatele na jeho území pobývat. Stěžovatel tak mohl a měl předpokládat, že svým jednáním vystaví obtížím spojeným s ukončením svého kvalifikovaného pobytového režimu v České republice vedle sebe sama i své rodinné příslušníky, a o to více se měl zavrženíhodného jednání vyvarovat.

[25] Pro úplnost pak Nejvyšší správní soud dodává, že zákonem č. 314/2015 Sb. (v účinnosti od 18. 12. 2015), kterým byl změněn zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů, došlo v § 77 odst. 1 uvedeného zákona k doplnění písm. h), které stanoví, že *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.* Z citovaného ustanovení je tedy zřejmé, že zákonodárce provedenou novelou zákona o pobytu cizinců v případech závažného protiprávního jednání cizince (trestněprávního charakteru) upustil v řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu od dalšího zkoumání přiměřenosti z hlediska zásahu zrušujícího rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života cizince. Podle nynější koncepce zákona o pobytu cizinců tak bude v případě závažné trestné činnosti cizince povolení k trvalému pobytu zrušeno bez ohledu na jeho rodinný či soukromý život. Lze stěží předpokládat, že zákonodárce chtěl novelou celkově výrazně zostřit právní úpravu rušení trvalého pobytu a připustit typově výrazně přísnější zásahy do soukromého a rodinného života cizinců za určitá jednání, než jaké předvídala úprava předchozí; ostatně něco takového by bez dalšího nemohl provést pro svou vázanost mimo jiné článkem 8 Úmluvy, který limituje přípustnou míru přísnosti běžného zákonodárce v tomto ohledu. Jestliže se tedy stěžovatel dopustil trestného jednání výše popsaného, za které byl odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 6 roků (dvojnásobku rozhodné hranice podle nové právní úpravy), šlo typově o jednání, u něhož by podle nynější úpravy vůbec proporcionalita zásahu do jeho soukromého a rodinného života neměla být testována. Takto typově závažné jednání tedy i podle dřívější, na stěžovatele použitelné úpravy zpravidla mělo mít za následek zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, neboť typově jednoznačně a s velkou rezervou dosahovalo intenzity narušení veřejného zájmu

opravňující i k velmi závažnému zásahu do soukromého a rodinného života cizince a jeho rodinných příslušníků.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] Nejvyšší správní soud na základě shora uvedeného dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná. V souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. proto zrušil napadený rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Krajský soud bude v dalším řízení vázán výše uvedeným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[27] Ve věci Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[28] V novém rozhodnutí ve věci krajský soud podle § 110 odst. 3 s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. října 2016

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu